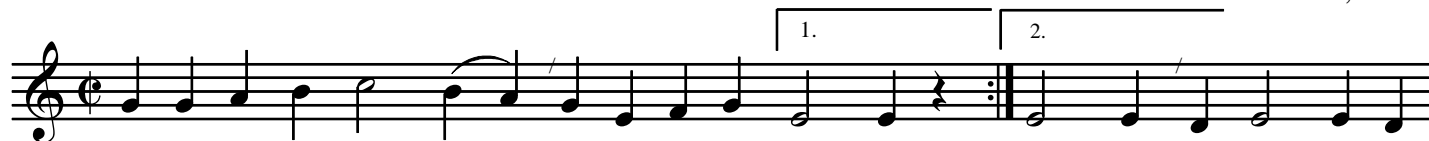


PÍSEŇ 0262

Ó všichni my nyní znejme dobrodiní

1420, 1541



1. Ó vši-chni my ny - ní znej-me do-bro - di - ní,
kte-ré Bůh u - či - nil, jak zdáv-na za - - slí - bil; zpí - vej - me a



chval - me Ot - ce ne - be - ské - ho, že z ve-li - ké mi - lo - sti se-slal Sy - na své - ho,

2. aby svou obětí lid sobě vykoupil,
který již byl mrtvý, když Adam přestoupil
mocného, věčného Pána přikázání;
ale obživení jsme z jeho utýrání.
3. Bože na výsosti, rač nám strážcem býti,
v drahé své milosti srdce upevniti,
abychom skutečně vůli tvou činili,
v lásce tvé přebývali, tebou živi byli.
4. My k tobě voláme, uslyš naše hlasy,
srdečně žádáme, dej pokojné časy
věrnému, vděčnému lidu pokornému,
bychom chválu vzdávali tobě, Bohu svému.
5. Ó milosti Božská, račiž s námi býti,
všechna moc ďábelská musí odstoupiti
pro svého milého Syna zasloužení
zbav propasti pekelné všeho zatracení.
6. Dej dobré skončení, Pane náš Ježíši,
věčné utěšení své křesťanské říši
v království radosti, kde svatí andělé
tobě chválu vzdávají, zpívají vesele.

1541, 1659, R.Nechuta 1970